

STEDENBANDKRANT

Stichting Stedenband Haarlem Mutare
Postbus 5508 2000 GM Haarlem
Tel. 023 - 5324008 e-mail: mutare@antenna.nl

website: www.haarlem-mutare.nl
bezoekadres: Mondiaal Centrum
Lange Herenweg 122 Haarlem

No. 63, december 2007 - Verschijnt 4 x per jaar

Gezondheidszorg

Teen HIV Prevention Programme

Home based care

GEZONDHEIDSZORG

Steun de gezondheidszorgprojecten van de stedenband in Mutare.

Deze stedenbandkrant is voor het grootste gedeelte gewijd aan gezondheidszorg. Al een flink aantal jaren ondersteunt de stedenband een aantal gezondheidszorgprojecten in Mutare. Het Home Based Care Programme (thuiszorg) is een project waarin 48 vrouwen en één man zieken in de townships bezoeken en hulp geven. De stedenband ondersteunt ze met een kleine vergoeding, kleding, schoenen en cursussen. Het Teen HIV Prevention Programme is een peer education project waarin jongeren worden opgeleid om voorlichting te geven over HIV/aids aan jongeren. Ze organiseren discussies in jongerencentra, activiteiten en voorlichting op scholen en zijn aanwezig in de klinieken van de gemeente Mutare in de townships om aan jongeren voorlichting te geven.

De politieke en sociaal-economische crisis in Zimbabwe heeft ook grote gevolgen voor de gezondheidszorg. Daarom hebben we in samenwerking met het jongerenprogramma Together van ICCO & Kerk in Actie Maeva Bonjour naar Mutare uitgezonden voor een periode van zeven maanden om de gezondheidszorgprojecten te ondersteunen. Haar aanwezigheid heeft duidelijk een positief effect op de projecten. Met de informatie willen we ook steun geven aan de gezondheidszorg bij het werven van fondsen bij internationale organisaties.

Op onze lezers willen wij een beroep doen om de peer educators en de caregivers te ondersteunen en een bijdrage te storten op rekening 2034743 tnv stedenband Haarlem-Mutare.

Op deze rekening komen uitsluitend gelden voor de gezondheidszorg, uit uw bijdrage worden de vergoedingen en cursussen voor de caregivers en peer educators betaald. Zij hebben uw steun hard nodig.

Peer Educators tijdens de agricultural show in Mutare

DE STEDENBANDKRANT

De Stedenbandkrant is een uitgave van de Stichting Stedenband Haarlem-Mutare

REDACTIE:

Dik Bol
Ingrid de Jong
Geke Leistra
Michaël Maas
Leen van de Polder
Johan van Someren

Lay out: Leen van de Polder
Omslag: Richard Lagerweij
Druk: Paswerk Bedrijven
Papiersoort: kringloop papier

IN DEZE KRANT:

Inleiding	2
For the good times and the bad... Ervaringen Maeva Bonjour	3
Bezoek aan zieken is belangrijk Interview met Sheba Saungweme	5
Teen HIV Prevention Interview met Nyasha Manjanda	7
Rode Kruis Haarlem en Omstreken ondersteunt Mutare	10
Samenwerking met Mutare De werkgroep Gezondheidszorg	12
It will come at your door knocking World Aids Day	13
Een feestelijk avondje Verslag reünie	14
Manicaland Photographers Association Workshop fotografie in Mutare	15
Safe After Party	16

For the good times, and the bad...

Gezondheidszorg

Onvoorwaardelijke toewijding, een onuitputtelijk gevoel van verantwoordelijkheid en een ongelooflijk doorzettingsvermogen. Dat is wat ik zie als ik naar de groep in blauw met wit gestreepte uniformen gestoken 'caregivers' kijk. Negenenveertig in totaal, veelal vrouwen van middelbare leeftijd, maar ook een aantal jongere vrouwen en één man. Stuk voor stuk vormen deze vrijwilligers de ruggengraat van het gemeentelijke thuiszorgproject van Mutare, één van de gezondheidsprojecten die ondersteund wordt door de stedenband.

Het zijn deze mensen die op mij hier in Mutare de meeste indruk hebben gemaakt. Het zijn gewoon mensen uit de wijken, die op een dag besloten hebben niet meer aan de zijlijn te blijven staan, maar actief mee te helpen om de omstandigheden voor de zwakkere uit de gemeenschap te verbeteren. Na een intensieve training trekken ze hun wijk in, om huishoudens bij te staan in de dagelijkse zorg van hun zieke familielid. Dit doen zij door informatie te verstrekken en indien beschikbaar de familieleden bij te staan met materialen. Maar zelfs gewoon interesse tonen en een praatje maken kan soms al een wereld van verschil maken. Dat is de kracht van dit Home Based Care Programme.

De patiënten die in aanmerking komen voor het thuiszorgprogramma zijn niet meer in staat gebruik te maken van de reguliere zorg. Naast bedlegerigheid speelt gebrek aan geld hierin maar al te vaak een rol. Zoals sister Njerere, de coördinerende verpleegkundige van de wijk Chikanga aangeeft: "onze patiënten bevinden zich vaak in de derde fase van het ziekteproces: eerst zijn ze nog niet heel ziek en kunnen ze gewoon de kost verdienen, naarmate ze zieker worden moeten ze stoppen met werken en beginnen ze hun spaargeld aan te spreken om de reguliere zorg te betalen. En als dat uiteindelijk ook op is, en ze nergens meer heen kunnen, komen ze bij ons terecht. Dat maakt het extra zwaar voor de caregivers, omdat veel van onze patiënten

naast gezondheidsklachten ook nog allerlei financiële problemen hebben. Bovendien is de zorg voor een aanzienlijk deel van onze patiënten enkel nog palliatief van aard, en kunnen we niet veel méér doen dan de patiënt en zijn/haar familie zo goed mogelijk begeleiden in het sterfproces."

Elke week besteden de caregivers minstens twee ochtenden aan huisbezoeken aan de patiënten van dit thuiszorgprogramma. Minstens, want ook al is de dagelijkse zorg de verantwoordelijkheid van de patiënt's naaste familie, de caregivers' bezorgdheid over de patiënten houdt niet op op het moment dat ze hun huis weer verlaten. "Je hebt een officieel aantal uren dat je moet maken," aldus Gladys uit Dangamvura, "maar daar ga je vaak overheen. Als de toestand van één van mijn patiënt achteruitgaat, dan kom ik soms wel drie keer per dag terug om te kijken of er iets is dat ik kan doen. Wij zijn hun laatste steun en toeverlaat, dan kunnen we ze toch niet aan hun lot overlaten?"

Samen met Gladys ben ik bij zeven van haar patiënten op bezoek gegaan. Allemaal vrouwen en allemaal in de 40 en HIV-positief, op één bejaarde vrouw na, die herstellende is van een beroerte. Hun gezondheid en geschiedenissen variëren. P. en A. zijn al een jaar in behandeling met antiretrovirale medicatie (ARVs), en zijn sindsdien met sprongen vooruit gegaan. De meeste van hun huiselijke taken kunnen zij alweer zelf uitvoeren. P. is de enige vrouw die nog samen met haar man woont, die ook HIV-positief is, maar 'positief leeft', zoals dat hier wordt genoemd. Hij heeft zijn HIV status geaccepteerd en probeert nu via een gezonde levensstijl de progressie naar aids te vertragen. Toch heeft P. het er wel moeilijk mee. "I have always been a faithful wife and still I got HIV. It is very painful..." Gladys voegt eraan toe: "But she is trying hard to forgive him, she feels she should forgive her husband and live in peace together before he dies, like A. had done before her husband passed away."

vervolg op pagina 4

Gladys, links en Christina, rechts, twee caregivers van het thuiszorgprogramma met Maeva Bonjour

Ervaringen Maeva Bonjour

vervolg van pagina 3

P. knikt instemmend en glimlacht weer. L. heeft duidelijk meer wrok in zich jegens haar man, en niet geheel zonder reden. Toen duidelijk werd dat ze HIV-positief was, is hij bij haar weggegaan. Hij was zelf ook positief getest, maar accepteerde dit niet en is vertrokken. Hij heeft haar nooit meer opgezocht. L. heeft meerdere malen vergeefs geprobeerd contact met hem op te nemen. “Husbands love us when we are well, but desert us as soon as we get sick”.

J. is er qua gezondheid slechter aan toe. Ze ligt opgerold in wollen dekens en praat zwakjes. Ze is recentelijk met ARV therapie begonnen, en heeft sindsdien minder last van overgeven, maar klaagt nog wel over verslechterd zicht en duizeligheid. Dit is een voorbeeld van een patiënt die Gladys 3 keer per dag bezoekt, om zeker te weten dat alles goed gaat, ze haar medicijnen neemt en ze wel genoeg eet.

Ook M. ligt met één van haar dochters naast zich in een schemerig kamertje onder een pak dekens. Ze is nog niet aan de ARVs, maar is vorig jaar behandeld voor TBC. Ze is TBC vrij verklaard, maar is nog steeds zwak en hoest veel. In eerste instantie leek M.'s huis op die van de anderen; een bakstenen huisje met golfplaten dak, alleen misschien iets minder afgewerkt en met minder meubels en versieringen... Totdat ik met een schok uit Gladys' vertalingen van M.'s gemompel opmaak dat zij enkel dit kamertje van ongeveer 6 vierkante meter huurt en daar met haar 4 dochters woont, omdat ze niets groter kan betalen (de huur is ongeveer één euro per maand, volgens Gladys echt het goedkoopste wat er is). Ze slapen elke nacht met zijn vijven in de roestige twijfelbaar... Geen wonder dat er een dochter naast haar op bed ligt, die nu TBC ook heeft.

Het liefste zou M. de andere 3 meiden ook laten testen voor TBC, maar daar heeft ze geen geld voor (een test kost slechts 2,5 euro, maar dus ook 2,5 keer zoveel als wat ze per maand met moeite aan huur kan opbrengen). Je kunt op je vingers natellen dat het niet het laatste geval van TBC zal zijn in haar gezin... Haar dochters gaan nog naar school, maar nu M. bedlegerig is, moeten zij ook de groente verkopen om de kost te verdienen. Ze proberen nog wel zoveel mogelijk op school mee te doen, maar hebben erg veel moeite om voldoende te halen. Ze hebben tot overmaat van ramp vandaag gehoord dat ze waarschijnlijk ook uit deze kamer gezet gaat worden, omdat de huisbaas erachter gekomen is dat ze TBC hebben, en hij geen TBC in zijn huis wil, uit angst voor besmetting. M. heeft nog geen idee waar ze dan heen zal gaan...

Deze huisbezoeken vielen mij zwaar. Ik werd behoorlijk met mijn neus op de feiten gedrukt. Ik voelde duidelijk dat mijn bezoek verwachtingen wekte bij mijn gastvrouwen, terwijl er niet veel was wat ik deze mensen direct kon aanbieden, behalve een luisterend oor en de belofte dat ik mijn best zou doen hun verhaal over te brengen naar mijn achterban. En dan te bedenken dat dit voor de caregivers dagelijkse praktijk is! Ik vraag me af hoe lang ik het zou volhouden... Maar de caregivers zoals Gladys blijven met ferme stappen door hun wijk lopen om die buurtgenoten te helpen die er slechter aan toe zijn dan zichzelf. Zo'n sterk gevoel van verantwoordelijkheid en naastenliefde, dat kom je naar mijn mening niet vaak tegen, en verdient erkenning.

Als vrijwilliger gezondheidszorg ben ik daarom blij dit Programma te mogen ondersteunen. Ook al ben ik geen verpleegkundige en kan ik de caregivers in het veld niet concreet bij staan, hoop ik dat mijn 'administratieve' werkzaamheden, die gerelateerd zijn aan het verbeteren van het contact tussen dit Programma, de stedenband en mogelijke andere donoren, op de lange termijn toch een wezenlijk verschil zullen maken voor deze toegewijde vrijwilligers en hun patiënten. De manpower en de motivatie zijn er al, dus ik ben ervan overtuigd dat met net even meer materialen tot hun beschikking, de impact van dit thuiszorgprogramma enorm zou kunnen toenemen.

Maeva Bonjour

Maeva Bonjour is voor een periode van zeven maanden uitgezonden naar Mutare om de Home Based Care en de Peer Educators te ondersteunen. Daarnaast werkt ze aan het verbeteren van de informatievoorziening van het Mutare Health Department. Maeva heeft een master in biomedical sciences.

Haar uitzending is mogelijk gemaakt door het jongerenprogramma togetthere van ICCO & Kerk in Actie en door PSO. Ze schrijft een weblog op de website van de stedenband.

Bezoek aan zieken is belangrijk

Interview met Sheba Saungweme

Sheba Saungweme is de hoofdwijkverpleegster en als zodanig verantwoordelijk voor het thuiszorgprogramma dat door de stedenband wordt ondersteund. Maeva Bonjour interviewde haar over haar werk van de caregivers.

“Wat is, naar uw mening, de grootste invloed van het thuiszorgprogramma?”

“Aandacht voor gezondheid bij de mensen die worden bezocht door de ‘caregivers’, dat is de belangrijkste invloed van dit programma in de gemeenschap. Aandacht voor het belang van hygiëne, goede ventilatie. En voor alles voorlichting over het positieve effect van goede en gevarieerde voeding. Mensen zijn hier gewend alleen sadza te eten (een soort maïspap, het volksvoedsel in Zimbabwe) met wat groente... maar vooral wanneer mensen ziek zijn dan is dat niet voldoende, goede voeding maakt een wezenlijk verschil. Daarom zijn de caregivers getraind om voorlichting te geven over gezonde en uitgebalanceerde voeding. Ze zijn tevens opgeleid in remedies voor diarree, methoden om eetlust op te wekken en mensen weer op gewicht te krijgen. Als

we niet in de huidige economische problemen zaten, dan zouden onze patiënten gezond eten.”

“Nu je het toch opmerkt, wat zijn de gevolgen van de economische situatie voor de thuiszorg.”

“De economische situatie helpt niet. Iedereen heeft het er moeilijk mee en dat geldt nog sterker voor mensen die ziek zijn. Die mensen worden er zwaar door getroffen. Ons thuiszorgprogramma wordt ook getroffen door de situatie. Voorheen hadden we genoeg materialen en waren we zelfs in staat voedsel te verzorgen voor patiënten, zoals bakolie, pindakaas, sojabonen en fruit. Al onze voorraden zijn op en we krijgen geen nieuwe

vervolg op pagina 6

Een deel van de 49 caregivers van het Home Based Care Programme in Mutare foto: Maeva Bonjour

Interview met Sheba Saungweme

vervolg van pagina 5

voorraden. Veel donors zijn gestopt (vanwege de politieke situatie – red). Daarom kunnen de caregivers op dit moment niet meer doen dan voorlichting geven en hopen dat iemand in staat is de noodzakelijk ingrediënten te kopen voor de patiënt. Maar de grote meerderheid lijdt onder de situatie. Ik las kort geleden dat 75% van de HIV-geïnfecteerden dreigt te sterven als gevolg van ondervoeding en niet van aids en dat verbaast me eigenlijk niet.”

“Behalve voedsel, zijn er nog andere noden die niet kunnen worden gelenigd door de thuiszorg?”

“We hebben een grote behoefte aan middelen om de caregivers en de primaire caregivers (veelal familieleden) tegen infecties te behoeden, zoals handschoenen, desinfecteringsmiddelen en zeep. Het is lastig om gezinnen te leren over het voorkomen van infecties zonder te middelen te kunnen verstrekken die nodig zijn om dat ook daadwerkelijk toe te passen.

“We komen ook middelen tekort voor het basiscomfort voor de patiënten, dekens, linen savers (wegwerplakentje met aan de ene kant zachte stof en andere kant plastic – red.), pampers en plastic hoezen voor de bescherming van matrassen. Het is heel belangrijk om patiënten droog en schoon te houden. Het voorkomt veel ongemak, voor de patiënt maar ook voor de familie. Het is een simpel feit dat een natte patiënt stinkt en vergeet niet dat de meeste gezinnen slechts een kamer hebben waarin ze wonen en slapen met het hele gezin. Als de patiënt nat is krijg je doorligwonden. In de regentijd duurt het dagen voor een deken droog is en de meeste gezinnen hebben niet veel beddengoed!”

“Vooral al patiënten stervende zijn is het belangrijk dat de patiënt en de familie zo comfortabel als mogelijk zijn, dat is dan het enige wat je nog kan doen. Helaas ontbreken daarvoor op dit moment de middelen.”

“En de caregivers, hoe reageren zij op de omstandigheden?”

“Zij zijn menselijk net als iedereen, ze hebben in deze zware tijden dezelfde problemen als iedereen in deze economische crisis. Gelukkig willen zij zich toch nog inzetten voor anderen. Ze gaan voort met hun werk zo goed als mogelijk met de beperkte middelen die beschikbaar zijn. Dat is niet eenvoudig. De caregivers hebben goede redenen om te klagen. Ons programma heeft tekorten aan materialen en voedsel, de caregivers kunnen daardoor hun patiënten niet geven wat ze werkelijk nodig hebben als je kijkt in termen van echte gezondheidszorg. Dat heeft effect op hun moraal, de liefde en zorg voor hun patiënten houdt ze gaande.”

“Neem bijvoorbeeld Sheila, ze werkt al jaren als caregiver

in ons programma. Ze is een alleenstaande moeder met een tweeling en ze heeft geen eigen huis. Twee maanden geleden werd ze uit haar verblijf gezet. Toch gaat ze door met het afleggen van de bezoeken, het geeft aan hoe toegewijd ze is. Soms vraag ik me echt af hoe alles regelt... Ik heb haar gevraagd of ze wilde stoppen als caregiver toen de tweeling werd geboren, twee jaar geleden zodat ze haar aandacht aan de kinderen kon geven, maar dat wilde ze niet. Ze is echt betrokken bij haar patiënten en wil daarom doorgaan als caregiver, hoe moeilijk haar leven ook is.”

“Waarom zijn de caregivers volgens u zo betrokken.”

“De vergoeding die zij krijgen helpt hun om de eindjes aan elkaar te knopen, maar dat is niet voldoende om hun betrokkenheid bij het programma te verklaren. Ik denk dat de dankbaarheid van de patiënten belangrijk is. Caregivers houden de moed erin bij de patiënten. Weet je, ze hunkeren echt naar bezoek. Als je bij ze aanklopt dan maak je ze al blij en dat is de grootste beloning die je kan krijgen. De patiënten zijn echt blij dat iemand aan ze

vervolg op pagina 7

Sheba Saungweme in haar kantoor in Sakubva
foto: Maeva Bonjour

Teen HIV Prevention

vervolg van pagina 6

denkt. De familie is ook blij om hulp en advies te krijgen over hoe thuis te zorgen voor hun familielid. Zelf als de patiënt sterft, de familieleden waarderen het dat ze zoveel hulp als mogelijk hebben gekregen. De caregivers praten niet alleen met de terminaal zieke patiënten, maar ook met de mensen om hen heen. Mensen zijn daar erg dankbaar voor, het helpt hen om met de situatie om te gaan. En God dank, niet alle patiënten sterven! Het is echt bemoedigend als je mensen beter ziet worden. Gelukkig kunnen we soms ook patiënten uitschrijven uit de thuiszorg omdat ze beter zijn. Ze kunnen weer aan het werk en de gewone zorg weer betalen, daarom is goede zorg, gezond eten en sociale ondersteuning belangrijk. Het is verbazend hoe mensen daarvan kunnen opknappen!”

“Wat is het effect van de voorlichtingsprogramma’s over HIV in de gemeenschap?”

“In de eerste plaats proberen we in het programma mensen zover te krijgen dat ze zich vrijwillig laten testen en voorlichten. De caregivers geven voorlichting en sturen de mensen dan door naar de gezondheidscentra voor een test, ze wijzen erop hoe belangrijk het is je HIV status te weten. Daarnaast helpen de caregivers familieleden om te accepteren dat hun familielid ziek is, dat ze de situatie accepteren zoals die is, dat ze geen verwijten maken naar de patiënt over de fouten die hij of zij heeft gemaakt. Voor dat het programma werd gestart, was HIV een groot stigma en werden mensen verstoten. Zieke mensen werden zelf uit huis gezet door hun eigen familie. Echtgenotes die hun HIV-positieve echtgenoot verlaten en verwijten dat ze ontrouw zijn geweest. Die gingen dan terug naar hun familie op het platteland, zich niet ze realiserend dat ze zelf vaak ook besmet zijn. Mede dankzij de caregivers is dat nu sterk veranderd.”

“Is er tenslotte nog iets dat u kwijt wil?”

“Namens het thuiszorgprogramma wil ik mijn dankbaarheid uitspreken aan de stedenband voor haar steun. Eerlijk gezegd ik denk dat het programma zonder die steun niet was blijven bestaan. We hopen op een langdurige en blijvende samenwerking. Het thuiszorgprogramma is een belangrijke morele ondersteuning voor de gemeenschap, maar niet eenvoudig. De steun van Haarlem, hoe klein ook, betekent echt veel voor ons. Het maakt echt uit. Onze hartelijk dank daarvoor.”

Maeva Bonjour

Nyasha Manjanda is één van de meest enthousiaste en toegewijde peer educators van het Teen HIV Prevention Programme. Hij is 20 jaar oud en woont in de wijk Sakubva. Ondanks dat hij pas in mei 2007 gestart is bij het Teen HIV Prevention Programme en daarom nog niet officieel getraind is, is hij superfanatiek! Zelfs buiten zijn ingeroosterde diensten zie je hem vaak op het jeugdcentrum. Hij besteedt ook veel van zijn vrije tijd aan het bemannen van het jeugdhonk bij de kliniek in Sakubva en als daar geen jongeren voor counseling naar worden doorverwezen door de verpleegsters, zit hij met zijn neus in de boeken over HIV en aids. Hij is de grote drijfveer achter de wekelijkse groepsdiscussies in het jeugdcentrum van Sakubva. Verder is hij recentelijk penningmeester van het bestuur geworden en heeft hij zichtbaar plezier in het begeleiden van de 14 kersverse rekruten die de afgelopen maand zijn aangenomen om het Sakubva team te versterken.

“Op welke wijze heeft HIV jouw leven beïnvloed?”

“Ik ben enig kind, mijn moeder en vader zijn in respectievelijk 1994 en 1995 gestorven. Hoewel mensen daar toen nog niet erg open over waren, zijn ze geloof ik allebei gestorven aan aids. Toen mijn vader stierf, heeft mijn grootmoeder mij in huis genomen. Ze heeft de afgelopen 13 jaar voor mij gezorgd en ik hou heel veel van haar. Sinds mijn ouders zijn gestorven is het leven moeilijk voor mij en ook voor de andere wezen die mijn grootmoeder in huis heeft genomen. We zijn allemaal slachtoffers van de HIV/aids-pandemie. Het was echt heel moeilijk. Twee maaltijden per dag: soms was dat voor mij en mijn nichtjes en neefjes iets waar we

vervolg op pagina 8

Nyasha Manjanda, een van de peer educators
foto: Maeva Bonjour

Teen HIV Prevention

vervolg van pagina 7

alleen van konden dromen... Mijn grootmoeder had geen baan en heeft ook nu nog geen werk. Ze moest zelf overal voor zorgen, voedsel, de rekeningen betalen en zo meer. Maar met wat hulp heeft mijn grootmoeder gezorgd dat ik naar school kon. Mijn werk als vrijwilliger voor het Teen HIV Prevention Programme zie ik ook als terugbetaling en als een service voor de gemeenschap.”

“Hoe kwam je in aanraking met het Teen HIV Prevention Programme?”

“Al geruime tijd wilde ik in een organisatie werken die was betrokken bij HIV/aids-problematiek, maar is wist niet goed waar ik naar toe moest. Op een dag was er een jongerenconferentie bij onze kerk, de United Methodists, an mevrouw Mukome, verpleegkundige van de gemeente Mutare, kwam een workshop geven. Ze hield een speech over drugsmisbruik, en over HIV/Aids en het Teen HIV Prevention Programme, ik begon er toen echt over na te denken om me aan te melden voor de organisatie

Interview met Nyasha Manjanda

waarover ze sprak. Na afloop van de conferentie ben ik naar haar toe gegaan en heb ik haar meer informatie gevraagd over het Teen HIV Prevention Programme en hoe ik daaraan kon deelnemen. Kort daarna ben ik peer educator geworden.”

“Welke bijdrage heb je toen nu toe geleverd aan het Teen HIV Prevention Programme?”

“Zoals je weet hebben we een gloednieuw jongeren centrum in Sakubva, we zijn daar erg dankbaar voor. Toen ik bij het Teen HIV Prevention Programme kwamen de jongeren alleen naar het centrum om te studeren, hun huiswerk te doen, te tafeltennissen of andere spelletjes te doen. Verder waren er geen activiteiten. Ik realiseerde me dat we moesten zorgen voor interessante activiteiten om meer jongeren naar

vervolg op pagina 9

Peer educators aan het werk met schoolkinderen
foto: Maeva Bonjour

Teen HIV Prevention

vervolg van pagina 8

het centrum te trekken en dat we tegelijkertijd hun kennis over HIV/aids en andere jongerenproblemen konden vergroten. Daarbij dacht ik aan debatten en quizzes. Samen met andere peer educators zijn we onze ideeën gaan uitvoeren en nu komen grote groepen jongeren naar de groepsdiscussies die op vrijdag worden gehouden in het jongeren centrum in Sakubva, daar zijn we heel blij mee.”

“Waar gaan die groepsdiscussies over?”

“We praten over veel onderwerpen; seksualiteit, relaties, man/vrouw verhoudingen, de cultuur in Zimbabwe, groepsdwang... echt van alles dat interessant is voor jongeren. We bereiden de onderwerpen zelf voor, dat dient als vangnet, we problemen de jongeren te stimuleren om zelf met onderwerpen te komen. De meeste onderwerpen hebben wel op een of andere wijze een relatie met HIV/aids. Bijvoorbeeld, afgelopen week hebben we een stelling opgeschreven: ‘alleen mensen met meerdere relaties krijgen HIV, het is dus hun eigen schuld dat ze geïnfecteerd raken’, we laten de jongeren daarop reageren om een debat te krijgen. Het werd een levendige discussie! Over relaties en man/vrouw verhoudingen hebben we gediscussieerd of zwangere ongetrouwde meisjes van school moeten worden gestuurd of niet.”

“Altijd wanneer we over zulke onderwerpen discussiëren, proberen we de jongeren hun eigen kennis te onderzoeken en we geven verdere

Interview met Nyasha Manjanda

achtergrondinformatie waar nodig. We stimuleren ze om naar hun eigen normen en geloof te kijken en we leren ze voor hun mening uit te komen. Hopelijk helpt ze dat bij het bepalen van hun eigen gedrag.”

“Tenslotte: wat is jouw visie over het Teen HIV Prevention Programme?”

“Het is mijn droom dat de peer educators een grote invloed hebben op de jongeren in Mutare, speciaal in Sakubva de wijk waar ik woon. Ik zou graag zien dat het programma een positief effect heeft op de jongeren, door informatie te delen en hun kennis te vergroten en ze daarmee de kans te geven zelf keuzes te maken. Ik hoop dat het programma groeit en dat iedereen in Mutare weet wat we doen en bereid is de peer educators te steunen. Ik hoop op een betere toekomst met een generatie die HIV vrij is!”

Maeva Bonjour

Boven:
Op vrijdagmiddag worden in het jongeren centrum in Sakubva discussies georganiseerd voor jongeren over seksualiteit, relaties, man/vrouw-verhoudingen en HIV/aids

Links:
Een danswedstrijd tijdens de agricultural show

foto's: Maeva Bonjour

Het Rode Kruis Haarlem en Omstreken ondersteunt Mutare

In september heeft de stedenband Haarlem-Mutare subsidie aangevraagd bij het Rode Kruis Haarlem en Omstreken. De aanvraag kwam tot stand in overleg tussen de medewerkers van het Health Department van de gemeente Mutare en Maeva Bonjour. De stedenband is heel blij met de steun van het Rode Kruis.

Wie zijn we en wat doen we?

De Vereniging Afdeling Haarlem en Omstreken van het Nederlandse Rode Kruis werd opgericht in 1868. In 2008 vieren wij dan ook ons 140 jarig bestaan, waaraan wij gepaste aandacht zullen geven.

De doelstelling van het Haarlemse Rode Kruis is mensen helpen die in sociale nood of isolement verkeren of dreigen te komen door hen op te vangen en te betrekken bij de vele activiteiten die wij organiseren op het gebied van Sociale Hulp en Noodhulp in ons werkgebied, de gemeenten Bloemendaal, Bennebroek, Haarlem en Heemstede.

Die hulp is heel divers en kan bestaan uit huisbezoeken aan ouderen, gehandicapten en chronisch zieken, het oppassen bij dementerenden, het organiseren van dagtochten en vakantieweken voor mensen die vrijwel nooit meer buiten komen, EHBO-hulpverlening en rampenhulpverlening. Al deze taken worden met behulp van onze 180 vrijwilligers uitgevoerd.

Ook biedt het Haarlemse Rode Kruis financiële

ondersteuning aan projecten in binnen- en buitenland. Projecten zijn gericht op de verbetering van de leefomstandigheden van kwetsbare personen.

Hulp aan Mutare; een stukje geschiedenis

Onze eerste contacten met Zimbabwe en in het bijzonder met Mutare dateren uit 1992. Het Haarlemse Rode Kruis greep het 125 jarig jubileum in 1993 aan om de leefomstandigheden van bewoners van Mutare te verbeteren. Na een gedegen onderzoek werd besloten een aantal projecten te financieren die in samenspraak en onder begeleiding van het ministerie van gezondheid en milieu, gezondheidsfunctionarissen, het Rode Kruis Mutare en het provinciaal bureau Manicaland werden uitgevoerd.

Naast het slaan van waterputten voor betrouwbaar schoon drinkwater, werden 'Blair toilets' geplaatst. Hiermee werd voorkomen dat ziektes ten gevolge van het gebrek aan schoon water en goede sanitaire voorzieningen ontstonden.

Om een inkomen te genereren werden kleinschalige

vervolg op pagina 11

Het multipurpose center in Sakubva werd eind jaren negentig gebouwd met financiële steun van het Rode Kruis Haarlem en Omstreken. Het centrum ligt naast de kliniek van het Health Department in Sakubva en wordt gebruikt voor bijeenkomsten en als lesruimte

vervolg van pagina 10

projecten opgestart; een bakkerij, om de plaatselijke bevolking op een regelmatige en goedkope manier te voorzien van voedsel; een smederij en werkplaats voor het maken van hekwerken, een naai- en breiatelier. Laatstgenoemde projecten om het zelfbewustzijn van de bewoners te vergroten, immers hierdoor ontstond een dagbesteding en de hele gemeenschap te voorzien van goedkope kleding en materialen.

De komst van HIV-infecties en aids was de aanleiding een hoge prioriteit te geven aan controle op infectie en preventie, echter het Sakubva Gezondheidscentrum, gehuisvest in de dichtbevolkte wijk en centraal gelegen ten opzichte van andere wijken en klinieken, beschikte slechts over een sterk verouderde en niet meer te onderhouden "autoclaaf". Het Haarlemse Rode Kruis financierde de bouw van een sterilisatiekamer en schafte een grote sterilisatiemachine aan, welke continue in bedrijf is.

Tot slot werd de bloedbank voorzien van een vrieskast voor het bewaren van plasma en een mobiel afnamepunt om aan de grote behoefte aan donorbloed te kunnen voldoen. Ook de bloedbank wordt dagelijks geconfronteerd met de enorme gevolgen van HIV. De behoefte aan bloed was en is groot, maar de bevolking is angstig om via de bloedafname besmet te raken, of mensen zijn bevreesd voor een mogelijke positieve uitslag. De voorlichtingsfunctionaris kreeg een motorfiets ter beschikking om op scholen en bij bedrijven voorlichting te geven om aspirant donoren te enthousiasmeren voor regelmatige bloedafname.

Dat alles vond 15 jaar geleden plaats. Het Haarlemse Rode Kruis vernam met grote tevredenheid dat de investeringen in de gezondheidszorg en het welzijn van bewoners van het district Mutare en Chipinge, ondanks de situatie in Zimbabwe, nog steeds in gebruik zijn. Ook in de in 1999 door ons gebouwde Chengetai school wordt nog immer lesgegeven.

Projectondersteuning Mutare 2007

In september 2007 deed de stedenband Haarlem-Mutare een nieuwe aanvraag ter ondersteuning van het 'Home Based Care' programma en de Sakubva kliniek. Hiermee worden de banden uit het verleden weer aangehaald en kunnen wij een vervolg geven aan het welbevinden van de bevolking van Mutare.

Het bestuur stelde een bedrag van € 16.416,32 ter beschikking voor de aanschaf van een aggregaat om een stabiele stroomvoorziening te garanderen; de wachtruimte van de HIV kliniek te voorzien van een dak en banken; een digitaal database systeem ter verbetering van de patiëntenzorg van het thuiszorgproject en

Irene Garthoff, directeur Rode Kruis Haarlem en Omstreken
foto: Dik Bol

voor trainingen en presentaties om de kennis van de medewerkers te vergroten.

Hoe werkt het Rode Kruis aan gezondheidszorg?

Aids, tuberculose, malaria en andere ziekten veroorzaken samen meer doden dan natuurrampen en conflicten bij elkaar. Door besmettelijke ziekten sterven 13 miljoen mensen per jaar in de hele wereld. Vooral armoede veroorzaakt verspreiding van deze ziekten. Het Rode Kruis streeft naar toegang tot basisgezondheidszorg voor iedereen en wil dit realiseren door:

Bewustwording: het Rode Kruis heeft wereldwijd onderwijsprogramma's om de stigmatisering van mensen met aids te verminderen. Vrijwilligers gaan huis aan huis om het belang van preventieve vaccinatie voor bijvoorbeeld polio te verzorgen.

Kennis overdracht: het Rode Kruis is een vrijwilligersorganisatie en leidt in elk land vrijwilligers op. Hiermee worden kennis en gereedschap overgedragen aan inwoners van het land zelf.

Overname gezondheidszorg bij crises: als een land door een crisis niet meer in staat is de reguliere gezondheidszorg te garanderen, kan het Rode Kruis deze gedeeltelijk overnemen door de inzet van veldhospitelen en mobiele klinieken.

Ondersteuning aids-programma's

Het Nederlandse Rode Kruis ondersteunt aids-programma's van zusterverenigingen in dertien landen. Ze focust hierbij op de zorg voor mensen met HIV, wezen en andere kwetsbare kinderen, voorlichting en preventie en het tegengaan van stigma en discriminatie ten gevolge van HIV/aids. Alle projecten richten zich op versterking van de Rode Kruis- en Rode Halve Maanvereniging ter plekke; zodat zij zich versterken bij HIV/aids-programmering.

vervolg op pagina 12

Samenwerking met Mutare

De werkgroep

Voor de meeste mensen in Nederland spreekt een goede gezondheid vanzelf en voor wie niet gezond is, is er in Nederland een goede gezondheidszorg. Voor mensen die ziek worden in een land als Zimbabwe zijn die voorzieningen er niet, tenzij je daarvoor kan betalen. De meeste mensen hebben dat geld niet. In Mutare is de zorg door de klinieken van het Health Department gratis. Maar de middelen van dat Health Department zijn beperkt.

Veel mensen in Mutare zijn HIV-positief. Weliswaar is het percentage inmiddels gedaald naar 18% van de volwassen bevolking, dat zijn nog steeds veel mensen. Het betekent dat in de komende jaren nog steeds veel mensen zullen sterven aan aids. Het betekent ook dat veel kinderen een of meer ouders verliezen. Ook als het Mugabe-regiem verdwijnt en de economische situatie in Zimbabwe verbetert, blijven de gevolgen van de aids-pandemie bestaan.

De verstrekking van antiretrovirale middelen tegen aids komt langzaam op gang, maar het zal nog wel enige jaren duren voordat iedereen daarvoor in aanmerking komt.

Bij het gebruik van die medicijnen is goede voeding van het grootste belang. Als gevolg van de crisis in Zimbabwe hebben veel mensen geen goede voeding.

vervolg van pagina 11

De programma's die het Nederlandse Rode Kruis samen met de zusterverenigingen hebben opgezet richten zich op de meest kwetsbaren in relatie tot HIV/aids. Dat zijn kinderen, vrouwen, mensen op de vlucht voor oorlogsgeweld, druggebruikers, mannen die seks hebben met mannen en prostituees.

Onze Haarlemse Rode Kruis vereniging ondersteunt projecten in Sri Lanka, Nepal, Dafur, Azië en Zimbabwe. Hoe komt het Haarlemse Rode Kruis aan haar inkomsten?

De belangrijkste bron van inkomsten van het Haarlemse Rode Kruis bestaat uit bijdragen vanuit de jaarlijkse collecte, giften, legaten en contributies van leden en donateurs van onze vereniging. Het Haarlemse Rode Kruis ontvangt géén subsidies.

Financiële ondersteuning is dus een voorwaarde om ook in de toekomst onze activiteiten te kunnen blijven verrichten en projecten in binnen- en buitenland te kunnen ondersteunen.

Met onze ondersteuning in 2007 verwachten wij een extra impuls te geven aan de gezondheidsprogramma's in Mutare.

Irene Garthoff,
directeur Rode Kruis Haarlem en Omstreken

Dat geldt ook voor de zieken die worden bezocht door de caregivers van de Home Based Care. Van hen is ongeveer eenderde seropositief, heeft eenderde TBC (veel van hen zijn waarschijnlijk ook seropositief, maar nooit getest op HIV), en eenderde heeft andere ziekten of is hulpbehoevend vanwege ouderdom.

Met Environment Africa ondersteunt de stedenband volkstuinprojecten en paddenstoelenkweek in Mutare. Deze projecten kunnen een belangrijke rol spelen bij het verbeteren van de voeding van mensen. We willen deze projecten in samenwerking met betrokken organisaties in Mutare gaan uitbreiden.

De peer educators van het Teen HIV prevention-project spelen een belangrijke rol in de stad. Voorlichting, en discussies, over seksualiteit, over man/vrouw-verhoudingen, over gedrag, zijn goede middelen voor preventie. De discussie onder jongeren leiden ook tot een andere mentaliteit onder de jeugd.

Sinds begin 2007 heeft het Teen HIV prevention-project een eigen bestuur, bestaande uit vertegenwoordigers uit de verschillende townships. Het is een eerste aanzet tot meer zelfstandigheid en het opzetten van een eigen beleid. De ervaringen die zijn opgedaan bij het sportproject, dat de stedenband samen met ICCO en de Johan Cruijff-foundation ondersteunt, komen hierbij goed van pas.

Zoals beschreven in deze krant steunen wij de caregivers en de peer educators in Mutare. Met het Health Department zijn we in gesprek om te kijken wat we nog meer kunnen doen. Daarbij zoeken we samenwerking met andere organisaties, o.a. Fact, Africa University, om meer voorzieningen te regelen voor de projecten die wij steunen.

De rol die wij daarin kunnen spelen is bescheiden en vaak niet meer dan bemiddelend, wij denken dat het belangrijk is en verschil uitmaakt.

Leen van de Polder

It will come at your door knocking

World Aids Day

Zodra ik wist dat ik in Mutare voor het Teen HIV Prevention Programme zou gaan werken, borrelden er allerlei ideeën in me op om wat te organiseren voor World AIDS Day. De peer educators reageerden enthousiast en wilden het liefst iets organiseren wat parallel in Haarlem en Mutare zou worden kunnen worden uitgevoerd. Een schrijfwedstrijd waarvan de winnende teksten zijn uitgewisseld, was het resultaat!

In Haarlem is op het Coornhert Lyceum tijdens de Engelse lessen extra aandacht besteed aan World AIDS Day, en hebben de studenten korte schrijfofdrachtjes ingeleverd.

Joost Ides, één van de leraren Engels en degene die het voortouw heeft genomen in de activiteiten op het Coornhert Lyceum, schreef over de activiteiten: "... twee kanjers van meiden zeggen, meneer, we gaan een poster maken voor in de hal volgende week. Ze hebben gebrainstormd hierover en kiezen voor deze slogan 'Take the Lead - Stop Aids' - vervolgens gaan ze een aantal afschrikwekkende getallen noemen, geplukt van de website - en zoeken ze nog naar een kernachtige boodschap voor de lezers van de poster, zoiets als 'Now, what does all this make YOU DO?' Het was dus een mooie les vandaag en ik heb volop teksten om een paar hele goeie uit te kiezen!"

In Mutare hebben we studenten van privé colleges uitgenodigd deel te nemen aan de schrijfwedstrijd die was opgesplitst in drie categorieën; gedicht, opstel en kort verhaal. De schrijvers van de drie beste inzendingen per categorie hebben zelf hun werk voorgelezen op het World AIDS Day evenement. Om het evenement wat op te pimpen en meer toeschouwers te lokken, hebben we ook een 'Mr en Miss World AIDS Day'-verkiezing met HIV-quiz gehouden en kregen studenten de gelegenheid om hun eigen traditionele of hiphop liedjes over HIV/aids op te voeren.

Het was een groot succes. De zaal zat goed vol en

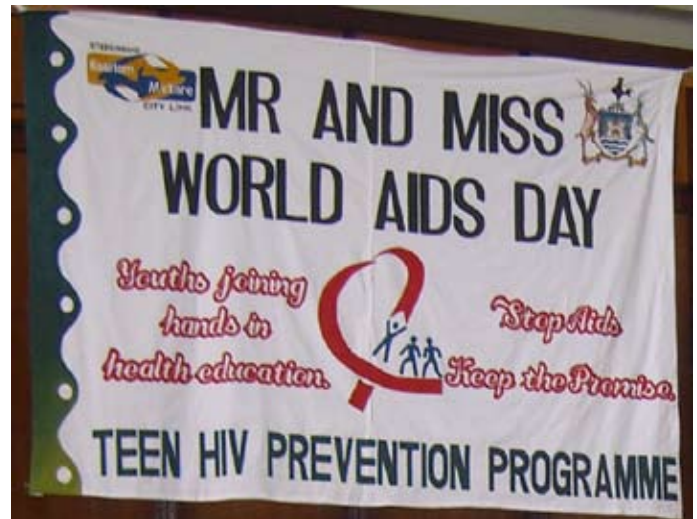
It will come at your door knocking

As I pass the graveyard grieving over my weak uncle dying,
my mother crying is the memory that comes to me crawling.
Woken from the grave reverie, I hear "You are lying!"
Two lads disagreeing whether AIDS is killing.

Without invitation I interject: "What?! People are striving
trying to eradicate this scourge that is traumatising.
Though you might resort to mocking,
remember that the calling will one day come at your door knocking."

Rebecca Chopwanya
Herentals College

het publiek was erg enthousiast. Er werden veel vragen gesteld aan de HIV-positieve mevrouw die een 'testimonial' was komen houden, er werd flink meegeklapt en gezongen met de liedjes en ongelofelijk gejoeld tijdens de miss & mr verkiezing! Ondanks dat de studenten het druk hadden voor hun examens, waren er veel inzendingen voor de schrijfwedstrijd, waaronder enkele erg goede en confronterende teksten. Het winnende gedicht staat hieronder.

Dit interstedelijke World AIDS Day-project was een beetje mijn baby'tje en ondanks dat het behoorlijk aan kinderziekten onderhevig was, vind ik dat het met succes zijn eerste stapjes heeft gezet.

Hopelijk is dit het begin van een intensievere samenwerking tussen Haarlem en Mutare wat betreft activiteiten voor jongeren. Het Haarlemse jongerencentrum Flinty's heeft al interesse getoond in een structureel contact met het Teen HIV Prevention Programme, dus ik heb er alle vertrouwen in dat 'mijn kindje' komende jaren zal blijven groeien!

Maeva Bonjour

Een feestelijk avondje

Reünie

Op vrijdagavond 30 november was door de Stedenband een reünie georganiseerd voor alle medewerkers, oud-medewerkers, bestuursleden, oud-bestuursleden, vrijwilligers, oud-vrijwilligers en relaties van onze organisatie van de afgelopen 15 jaar. Er hadden zich ongeveer vijftig mensen opgegeven, maar ook belangstellenden die zich niet hadden opgegeven en gekomen waren, mochten toch naar binnen. Een impressie van deze avond.

Buiten werden de bezoekers al opgevangen door de verstokte rokers die binnen niet aan hun 'trekken' konden komen. Eenmaal binnen werd je dan al gauw tegengehouden door een fotograaf die van iedereen een foto wilde maken. Door het onstuimige weer zijn de meeste mensen met een verwaaid kapsel en dikke jassen en dassen op de foto terechtgekomen. Na een handtekening in het gastenboek mocht men dan eindelijk de feestzaal binnen.

Hier was als eerste een fototentoonstelling te zien van de activiteiten die de Stedenband de afgelopen 15 jaar gedaan had. Voor sommigen was dit al de plaats om oude herinneringen op te halen. Als je je door de drukte kon wringen kon je bij de tafel komen met de hapjes en drankjes. Voor iedereen waren er heerlijke Ghanese hapjes klaargemaakt.

Dik Bol merkte zei in zijn toespraak: "De afgelopen 15 jaar zijn niet makkelijk geweest voor onze Stedenband. In die tijd is de band ontwikkeld tot een vriendschapsband tussen particulieren en organisaties in Haarlem en Mutare. Het is geen tijd voor een feestje, maar wel tijd om stil te staan bij onze wederzijdse band. Met al onze activiteiten kunnen we de wederkerigheid in onze relatie goed weergeven. Deze reünie is hieraan gewijd met het thema 'Vriend in veranderende tijden'". Verder noemde hij de belangrijkste activiteiten van het afgelopen jubileumjaar: de beelden in de Damast- en Spaarnooistraat, theater- en fotoworkshops in Mutare en de tentoonstelling 'een ander licht'.

Ook de plannen voor volgend jaar werden natuurlijk genoemd. "Samen met het CIOS Haarlem en de Mutare Haarlem Sportleaders gaan we een uitwisseling organiseren van 16 jongeren uit Haarlem en 16 uit Mutare. Dit mede mogelijk gemaakt door financiële ondersteuning via het Xplore. Tijdens de stripdagen organiseren we een grote tentoonstelling en veilen we het tapijt dat Joost Swarte voor de Gravenzaal heeft gemaakt. Komend voorjaar zullen we in samenwerking met gemeente en Zimbabwaanse kunstenaars een nieuwe schildering onder de Lange Brug aan laten brengen. Ook in 2008 willen we theater- en fotografieworkshops organiseren in Mutare. In Haarlem willen we komend najaar een tentoonstelling in de grote kerk organiseren over de

rol van kunst als commentaar op de maatschappij. De educatieve website Zimsurf zal geheel worden vernieuwd met ondersteuning van de ICT-academie van het Novacollege".

Marcel Kampers, de interim voorzitter van het stichtingsbestuur, legde aan iedereen de toekomstvisie van het bestuur uit met behulp van een Powerpoint presentatie. In Mutare zullen we veel aandacht besteden aan het verder ontwikkelen van grass-rootorganisaties voor sport, gezondheidszorg en cultuur.

Daarna kon men weer gewoon verder kletsen met oude bekenden of met nieuwe gezichten. Rutendo had een paar CD's met recente Zimbabwaanse muziek meegenomen uit Mutare die de avond opvrolijkte.

In alle ruimtes van het Mondiaal Centrum was ook nog de tentoonstelling 'een ander licht' te zien. Nederlandse en Marokkaanse kunstenaars reageren op kunst uit Zimbabwe. Deze vormden een sfeervolle achtergrond voor de reünie.

Op de rondgang langs alle werken kwam men ook op het kantoor van de Stedenband. Daar lagen alle publicaties, beleidsstukken, DVD's en andere stukken ter inzage. Tenslotte in de vergaderzaal was er een lounge gemaakt waar de verschillende filmpjes bekeken konden worden. Ook lagen daar de mappen met het knipselarchief van de Stedenband, met nog meer oude herinneringen. In deze ruimte kon men rustig een gesprek met mensen voeren, buiten alle feestdrukte.

Maar aan alle gezelligheid komt natuurlijk ook een einde. De mensen die naar huis wilden, kregen bij de uitgang de foto mee die aan het begin was genomen. Samen met een mooie verjaardagskalender hebben ze een leuk aandenken aan deze dag.

Michaël Maas

Manicaland Photographers Association

Workshop november 2007

In 2006 is de werkgroep cultuur van de stedenband gestart met structurele ondersteuning van de cultuursector in Mutare. Vooral met de beeldhouwers in Mutare zijn al langer contacten. Daar is o.a. het sculpturenproject in de Damaststraat uit voort gekomen. In 2006 is een start gemaakt met een workshop theater die een vervolg heeft gekregen in 2007. Met fotografie is nu een start gemaakt. Twee Nederlandse fotografen waren voor vier weken in Mutare voor de workshop. De resultaten worden in 2007 en 2008 in een tentoonstelling in zowel Haarlem als Mutare getoond.

Het koste wat moeite en geduld, maar uiteindelijk kregen de Mutarese fotografen waar ze al zo lang op gehoopt en gewacht hadden. Twee weken geleden kwamen de twee professionele Nederlandse fotografen, Michiel de Ruiter en Charles Borsboom, aan in Zimbabwe. Vier weken lang geven zij workshops aan een groep van niet minder dan 30 fotografen op het gebied van cameragebruik, digitale fotografie en meer. En op wat voor een manier!

De twee fotografen hebben op een indrukwekkende manier bergen fotoapparatuur opgehaald in Nederland. Dankzij intensief lobbywerk, advertenties en interviews in de krant ontstond er een onaflatende stroom aan reacties. Camera's, lenzen, scanners, flitsers, printers, computers, filmpjes, het hield niet op. En nog steeds komen er emails binnen van enthousiaste mensen die graag willen doneren. Nu de heren in Mutare zijn en gewerkt hebben met de Mutarese fotografen, zien ze met eigen ogen de noodzaak van deze binnengebrachte apparatuur.

De Manicaland Photographers Association begint langzaam een voorbeeldfunctie aan te nemen in Mutare.

Rechts: een aantal fotografen van de Mutare Photographers Association in het Meikles Park

Onder: een groepsfoto van de helft van de deelnemers aan de workshop
foto's: Elise van der Mark

Vorig jaar opgezet tijdens mijn verblijf in Zimbabwe, nu al een redelijk stabiele associatie met ambitieuze plannen en geëngageerde leden. Mijn counterpart Keaven en ik verzorgden in oktober en november een computer- en managementtraining voor de verschillende Mutare associaties. En ook dit begint zijn vruchten af te werpen. Binnen de Photographers Association ontstaat een professionelere board die richtlijnen en plannen opstelt en gezamenlijke acties opzet.

De hoop en verwachtingen zijn dat met deze fototechnische workshops, de managementtrainingen en de gedoneerde apparatuur de associatie een belangrijke basis legt voor de toekomst.

En hoe dit plaatje past in de schrijnende situatie in Zimbabwe? Het past door de blik op de toekomst, het verbeteren van vaardigheden, het bieden van een platform, het bundelen van krachten en het geven van een stem en vertrouwen.

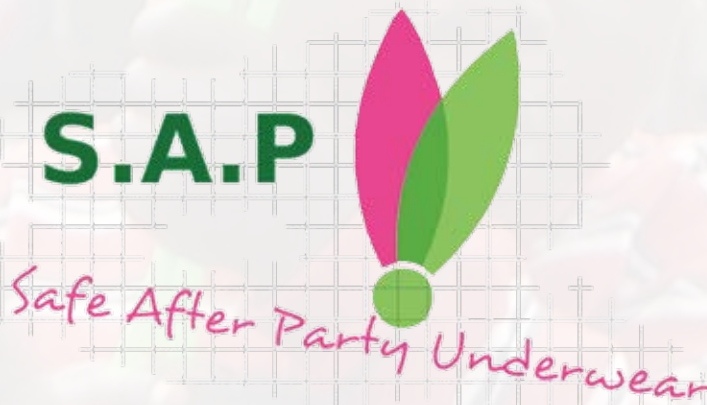
Elise van der Mark

In Mutare worden twee tentoonstellingen georganiseerd van de foto's van de workshop in november, één buiten in een park en één in het Mutare Museum.

De plaats waar in Nederland een fototentoonstelling wordt georganiseerd is nog niet bekend.

S.A.P. Underwear

Jong Ondernemen is een project waarin een groep leerlingen van het Nova-college een bedrijf opstart. Het gaat om een écht bedrijf, ingeschreven bij de kamer van koophandel. Iedereen in het bedrijf heeft zijn eigen taken; marketing & verkoop, promotie & Pr, inkoop en & financiën, een directeur heeft de leiding. Doel is door middel van goede promotie zo veel mogelijk producten te verkopen. Aandelen worden verkocht aan kennissen en bedrijven.

Zo is S.A.P Underwear ontstaan, een jong, ambitieus bedrijf. De afkorting S.A.P staat voor Safe After Party. Wij leveren boxershorts met een zakje waar plaats is voor een condoom. Er wordt gratis een condoom bijgeleverd. Onze doelgroep is jongeren tussen 15 en 25 jaar. Zij houden van uitgaan en feesten en is dus de ideale doelgroep om ons product én de boodschap 'Safe After Party' te verkopen. Als leuke extra wordt er een grappige tekst op de boxershort gedrukt.

Met de stedenband Haarlem - Mutare hebben wij een overeenkomst gesloten. Het is de bedoeling dat 10 % per verkochte boxershort aan de stedenband wordt geschonken. Dit geld wordt gebruikt voor ondersteuning van gezondheidszorg, peer education en thuiszorg, in Mutare. Het is wetenschappelijk bewezen dat jongeren iets sneller aannemen van leeftijdsgenoten dan van hun ouders of leerkrachten. Peer education is daar de ideale oplossing voor. Peer education is voorlichting door jongeren aan jongeren. Bij deze vorm van voorlichting krijgen jongeren tussen de 16 en 20 jaar een training waarin ze van alles leren over reproductive health, emotionele gesprekken en omgaan met groepen. Na deze training gaan ze de wijken in om de jeugd van Mutare te helpen en voorlichting te geven.

Deze boxershort is natuurlijk prachtig om cadeau te geven. Helemaal als u bedenkt dat u hiermee mensen in Mutare helpt.

Voor meer informatie en voor bestellingen kunt u mailen naar: sapunderwear@gmail.com

Gezondheidszorgprojecten worden gesteund door:

 Rode Kruis Haarlem en omstreken

togetthere